

“मीठे बच्चे- बाबा खिवैया बनेर आउनुभएको छ तिमी सबैको नाउलाई विषय सागरबाट निकालेर क्षीर सागरमा लैजान, अहिले तिमी यस किनारबाट त्यस किनारसम्म जानु छ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले हरेकको पार्टलाई देखेर पनि निन्दा गर्न सक्दैनौ, किन ?

उत्तर:- किनकि तिमी जान्दछौ- यो अनादि बनी-बनाउ ड्रामा हो, यसमा हरेक कलाकार (एक्टर) ले आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन् । कसैको पनि कुनै दोष छैन । यो भक्ति मार्ग पनि फेरि पास हुनु छ, यसमा अलिकति पनि परिवर्तन हुन सक्दैन ।

प्रश्न:- कुन दुई शब्दमा सारा चक्रको ज्ञान समाहित भएको छ ?

उत्तर:- आज र भोलि । हिजो हामी सत्ययुगमा थियौं, आज ८४ जन्मको चक्र लगाएर नर्कमा पुगेका छौं, भोलि फेरि स्वर्गमा जानेछौं ।

ओम् शान्ति । अहिले बच्चाहरू सामुन्नेमा बसेका छन्, जहाँबाट आउँछन् वहाँ आफ्नो सेन्टरमा जब रहन्छन् त्यहाँ यस्तो सम्भ्रमण- हामी उच्चभन्दा उच्च बाबाको सम्मुखमा बसेका छौं । उहाँ नै हाम्रो शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, उहाँ नै हाम्रो नाउलाई पार लिएर जाने खिवैया हुनुहुन्छ, जसलाई गुरु पनि भनिन्छ । यहाँ तिमी सम्भ्रमण- हामी सम्मुखमा बसेका छौं, हामीलाई यस विषय सागरबाट निकालेर क्षीर सागरमा लिएर जानुहुन्छ । पार लिएर जाने बाबा पनि सम्मुख बस्नुभएको छ, उहाँ एकै शिव बाबाको आत्मा हो, जसलाई सुप्रिम अथवा उच्चभन्दा उच्च भगवान् भनिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्भ्रमण- हामी उच्चभन्दा उच्च भगवान् शिवबाबाको सामुन्ने बसेका छौं । उहाँ यिनमा (ब्रह्मा तनमा) बस्नुभएको छ, उहाँले तिमीलाई पारी पनि पुर्‍याउनुहुन्छ । उहाँलाई रथ पनि अवश्य चाहिन्छ नि । नत्र त श्रीमत् कसरी दिने ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय छ- बाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, पार लिएर जानेवाला पनि हुनुहुन्छ । अहिले हामी आत्माहरू आफ्नो घर शान्तिधाममा जाँदैछौं । उहाँ बाबाले हामीलाई मार्ग बताइरहनुभएको छ । वहाँ सेन्टरमा बस्नु र यहाँ सम्मुख बस्नुमा रात-दिनको फरक छ । वहाँ यस्तो सम्भ्रमण- हामी सम्मुख छौं । यहाँ यो महसुसता आउँछ । अहिले हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । पुरुषार्थ गराउनेलाई खुशी रहन्छ । अहिले हामी पावन बनेर घर गइरहेका छौं । जसरी नाटकका कलाकार (एक्टर) ले सम्भ्रमण अब नाटक पूरा भयो । अहिले बाबा आउनुभएको छ- हामी आत्माहरूलाई लिएर जान । यो पनि सम्भ्रमण- तिमी घर कसरी जान सक्छौ, उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, नाउलाई पार गर्ने खिवैया पनि हुनुहुन्छ । उनीहरूले गाउन त गाउँछन् तर बुझ्न केही पनि बुझ्दैनन्- नाउ केलाई भनिन्छ, के उहाँले शरीरलाई लिएर जानुहुन्छ ? अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- हाम्रो आत्मालाई पार लिएर जानुहुन्छ । अहिले आत्मा यस शरीरसँग, वेश्यालयमा विषय वैतरणी नदीमा परेको छ । हामी वास्तवमा शान्तिधामका निवासी थियौं, हामीलाई पार लिएर जाने अर्थात् घर लिएर जाने बाबा मिल्नुभएको छ । तिम्रो राजधानी थियो जसलाई माया रावणले सारा छिनेर लिएको छ । त्यो राजधानी अवश्य लिनु छ । बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, अब आफ्नो घरलाई याद गर । वहाँ गएर फेरि क्षीरसागरमा आउनु छ । यहाँ छ विषको सागर, वहाँ हुन्छ क्षीरको सागर र मूलवतन हो शान्तिको सागर । तीनैवटा धाम छन् । यो त हो दुःखधाम ।

बाबा सम्भ्रमण- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भ्रमण बाबालाई याद गर । भन्नेवाला को हुनुहुन्छ, कोद्वारा भन्नुहुन्छ ? सारा दिन ‘मीठे-मीठे बच्चे’ भनिरहनुहुन्छ । अहिले आत्मा पतित छ, जसकारण फेरि शरीर पनि यस्तै मिल्छ । अहिले तिमी सम्भ्रमण- हामी पक्का-पक्का सुनको गहना थियौं फेरि खाद पर्दा-पर्दै भुटो बनेका छौं । अब त्यो भुट कसरी निस्कन्छ, यसका लागि यो यादको यात्राको भट्ठी हो । अग्निमा सुन पक्का हुन्छ नि । बाबा घरी-घरी सम्भ्रमण- यो ज्ञान जुन तिमीलाई दिन्छ, हर कल्प दिँदै आएको छ । मेरो पार्ट हो, फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर भन्छु- प्यारा बच्चाहरू पावन बन । सत्ययुगमा पनि तिम्रो आत्मा पावन थियो, शान्तिधाममा पनि पावन आत्मा रहन्छन् । त्यो त हो हाम्रो घर । कति स्वीट घर छ । जहाँ जानका लागि मनुष्यले कति मेहनत गर्छन् । बाबा सम्भ्रमण- अहिले सबैलाई जानु छ फेरि पार्ट खेलनका लागि आउनु छ । यो त बच्चाहरूले बुझेका छन् । बच्चाहरू जब दुःखी हुन्छन् तब भन्छन्- हे भगवान्, हामीलाई आफ्नो पासमा बोलाउनुहोस् । हामीलाई यहाँ दुःखमा किन छोड्नु भएको हो । जान्दछन्, बाबा परमधाममा रहनुहुन्छ । त्यसैले भन्छन्- हे भगवान्, हामीलाई परमधाममा बोलाउनुहोस् । सत्ययुगमा यस्तो भन्दैछैनन् । वहाँ त सुख नै सुख हुन्छ । यहाँ अनेक दुःख छ त्यसैले पुकार्छन्- हे

भगवान् ! आत्मालाई याद रहन्छ । तर भगवान्लाई बिलकुल जान्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको परिचय मिलेको छ । बाबा रहनुहुन्छ नै परमधाममा । घरलाई नै याद गर्छन् । यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्— राजधानीमा बोलाउनुहोस् । राजधानीको लागि कहिल्यै भन्दैनन् । बाबा त राजधानीमा रहनु पनि हुन्न । उहाँ रहनुहुन्छ नै शान्तिधाममा । सबैले शान्ति माग्छन् । परमधाममा भगवान्को पासमा त अवश्य शान्ति नै हुनुपर्छ, जसलाई मुक्तिधाम भनिन्छ । त्यो हो आत्माहरूको रहने स्थान, जहाँबाट आत्माहरू आउँछन् । सत्ययुगलाई घर भनिँदैन, त्यो हो राजधानी । अहिले तिमी कहाँ-कहाँबाट आएका छौ । यहाँ आएर सम्मुख बसेका छौ । बाबा ‘बच्चा-बच्चा’ भनेर कुरा गर्नुहुन्छ । बाबाको रूपमा बच्चा पनि भन्नुहुन्छ, फेरि शिक्षक बनेर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य अथवा इतिहास-भूगोल सम्झाउनुहुन्छ । यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— मूलवतन हामी आत्माहरूको घर हो । सूक्ष्मवतन त हो नै दिव्य दृष्टिको कुरा । बाँकी सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग त यहाँ नै हुन्छन् । पार्ट पनि तिमी यहाँ बजाउँछौ । सूक्ष्मवतनमा कुनै पार्ट छैन । यो साक्षात्कारको कुरा हो । आज र भोलि, यो त राम्ररी बुद्धिमा हुनुपर्छ । हिजो हामी सत्ययुगमा थियौं फेरि ८४ जन्म लिंदा-लिंदा आज नर्कमा आएका छौं । बाबालाई बोलाउँछन् पनि नर्कमा । सत्ययुगमा त अथाह सुख हुन्छ, त्यसैले कसैले बोलाउँदैनन् । यहाँ तिमी शरीरमा छौ त्यसैले कुरा गर्छौ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— म जानी जाननहार हुँ अर्थात् सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछु । तर कसरी सुनाऊँ ! विचारको कुरा हो नि, त्यसैले लेखिएको छ— बाबाले रथ लिनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— मेरो जन्म तिमी सदृश्य छैन । म यसमा प्रवेश गर्छु । रथको पनि परिचय दिनुहुन्छ । यो आत्मा पनि नाम-रूप धारण गर्दा-गर्दै तमोप्रधान बनेको छ । अहिले सबै अनाथ छन्, किनकि बाबालाई जान्दैन-जान्दैनन् । त्यसैले सबै अनाथ भए । आपसमा लडाईं गर्छन् भने भन्छन् नि— अनाथहरू किन लडाईं गर्छौ ! त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई त सबैले भुलेका छन् । आत्माले नै भन्छ— अनाथहरू । लौकिक पिताले पनि यस्तै भन्छन्, बेहदका बाबा पनि भन्नुहुन्छ— टुहुरा-टुहुरीहरू यो के हाल भएको छ ? कोही मालिक छैन ? तिमीलाई बेहदको बाबा जसले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, उहाँलाई तिमी आधाकल्पदेखि पुकार्दै आयौ, उहाँकै लागि भन्छौ— पत्थरमा हुनुहुन्छ । बाबा अहिले सम्मुखमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ— हामी बाबाको पासमा आएका छौं । यो बाबाले नै हामीलाई पठाउनुहुन्छ । हाम्रो नाउ पार गर्नुहुन्छ किनकि यो नाउ धेरै पुरानो भएको छ । त्यसैले भन्छन्— यसलाई पार लगाउनुहोस् फेरि हामीलाई नयाँ दिनुहोस् । पुरानो नाउ डरलाग्दो हुन्छ । कहीं बाटैमा टुट्न सक्छ, दुर्घटना हुन सक्छ । त्यसैले तिमी भन्छौ— हाम्रो नाउ पुरानो भएको छ, अब हामीलाई नयाँ दिनुहोस् । यसलाई वस्त्र पनि भनिन्छ, नाउ पनि भनिन्छ । बच्चाहरू भन्छन्— बाबा हामीलाई त यस्तो (लक्ष्मी-नारायण जस्तै) वस्त्र चाहिन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, स्वर्गवासी बन्न चाहन्छौ ? हर ५ हजार वर्षपछि तिम्रो यो कपडा पुरानो हुन्छ फेरि नयाँ दिन्छु । यो हो आसुरी चोला । आत्मा पनि आसुरी हुन्छ । मनुष्य गरिब भएपछि कपडा पनि गरिबीको लगाउँछन् । साहुकार भए भने कपडा पनि साहुकारीको लगाउँछन् । यो कुरा अहिले तिमी जान्दछौ । यहाँ तिमीलाई नशा चढ्छ— हामी कसको सामुनेमा बसेका छौं ! सेन्टरमा बस्दाँ वहाँ तिमीलाई यो महसुसता आउँदैन । यहाँ सम्मुख हुनाले खुशी हुन्छ किनकि बाबा सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ । वहाँ कसैले सम्झाउँदा बुद्धियोग कहाँ-कहाँ भागिरहन्छ । भन्छन् नि— घरधन्दामा फाँसिरहन्छन् । कहाँ फुर्सद मिल्छ र । म तिमीलाई सम्झाइरहेको छु । तिमी पनि सम्झन्छौ— बाबा यस मुखद्वारा हामीलाई सम्झाउनुहुन्छ । यो मुखको पनि कति धेरै महिमा छ । गऊमुखबाट अमृत पिउनका लागि कहाँ-कहाँ गएर धक्का खान्छन् । कति मेहनतले जान्छन् । मनुष्यले बुझ्दैनन्— गऊमुख के हो ? कति ठूला समझदार मनुष्य त्यहाँ जान्छन्, त्यसमा के फाइदा ? भन् समय व्यर्थ जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो सूर्यास्त आदि के हेर्ने ? फाइदा त यसमा केही छैन । फाइदा हुन्छ नै पढाइमा । गीतामा पढाइ छ नि । गीतामा कुनै पनि हठयोग आदिको कुरा छैन । त्यसमा त राजयोग छ । तिमी आउँछौ पनि राजाई लिनको लागि । तिमी जान्दछौ पनि, यस आसुरी दुनियाँमा त कति लडाईं भगडा आदि छन् । बाबाले त हामीलाई योगबलबाट पावन बनाएर विश्वको मालिक बनाइदिनुहुन्छ । देवीहरूलाई हतियार दिइएको छ तर वास्तवमा यसमा हतियार आदिको कुनै कुरा छैन । कालीलाई हेर कति भयानक बनाएका छन् । यी सबै आ-आफ्नो मनको भ्रान्तिका कारण बसेर बनाएका हुन् । देवीहरू कुनै यस्तो ४-८ हात भएका कहाँ हुन्छन् र । यो सबै भक्ति मार्ग हो । जो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो एक बेहदको नाटक हो । यसमा कसैको निन्दा आदिको कुरा छैन । अनादि ड्रामा बनेको छ । यसमा फरक केही पनि पर्दैन । ज्ञान केलाई भनिन्छ, भक्ति

केलाई भनिन्छ, यो बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । भक्ति मार्गबाट फेरि पनि तिमीलाई पास गर्नु पर्छ । यस्तै तिमीले ८४को चक्र लगाउँदा-लगाउँदै तल आउनेछौ । यो अनादि बनी-बनाऊ बडो सुन्दर नाटक हो जसलाई बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । यस ड्रामाको रहस्यलाई बुझेपछि तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । आश्चर्य छ नि ! भक्ति कसरी चल्छ, ज्ञान कसरी चल्छ, यो खेल अनादि बनेको छ । यसमा केही पनि परिवर्तन हुन सक्दैन । उनीहरूले त भनिदिन्छन्— ब्रह्मा लिन हुनुभयो, ज्योति ज्योतिमा समाहित हुनुभयो, यो संकल्पको दुनियाँ हो, जसलाई जे आउँछ त्यो भनिरहन्छन् । यो त बनी-बनाऊ खेल हो । मनुष्य सिनेमा हेरेर आउँछन् । के त्यसलाई संकल्पको खेल भनिन्छ ? बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यो बेहदको नाटक हो जो हुबहु दोहोरिन्छ । बाबा नै आएर यो ज्ञान दिनुहुन्छ किनकि उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, उहाँमा नै सारा ज्ञान छ । मनुष्यले त लाखौं वर्ष आयु देखाइदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यति धेरै आयु कहाँ हुन सक्छ ? सिनेमा पनि लाखौं वर्षको हुने हो भने कसैको बुद्धिमा बस्दैनथ्यो । तिमी त सारा व्याख्या गर्छौ । लाखौं वर्षको कुरा कसरी व्याख्या गर्ने ? त्यसैले त्यो सबै हो भक्तिमार्ग । तिमीले नै भक्तिमार्गको पार्ट खेल्यौ । यस्तै-यस्तै दुःख भोग्दै-भोग्दै अहिले अन्त्यमा आएका छौ । सारा वृक्ष जीर्ण अवस्थामा पुगेको छ । अब वहाँ जानु छ । आफूलाई हल्का गरिदेऊ । यिनले पनि हल्का गरिदिए नि । जसले गर्दा सबै बन्धन टुट्न सकोस् । नत्र भने बच्चा, धन, कारखाना, ग्राहक, राजा, रजौटा आदि याद आइरहनेछन् । धन्धा नै छोडिदियो भने याद कसरी आउँछ ? यहाँ त सबै कुरा भुल्नु छ । यी सबैलाई भुलेर आफ्नो घर र राजधानीलाई याद गर्नु छ । शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ । शान्तिधामबाट फेरि हामीलाई यहाँ आउनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, यसैलाई योग अग्नि भनिन्छ । यो राजयोग हो नि । तिमी राजऋषि हो । ऋषि पवित्रलाई भनिन्छ । तिमी पवित्र बन्छौ राजाईका लागि । बाबाले नै तिमीलाई सबै सत्य बताउनुहुन्छ । तिमी पनि सम्भन्छौ— यो नाटक हो । सबै पात्रहरू यहाँ अवश्य हुनुपर्छ । फेरि बाबा सबैलाई लिएर जानुहुन्छ । यो ईश्वरको जन्ती (वरीयात) हो नि । वहाँ बाबा र बच्चा रहन्छन् फेरि यहाँ आउँछन् पार्ट खेलन । बाबा त सदैव वहाँ रहनुहुन्छ । मलाई याद नै दुःखमा गर्छन् । वहाँ फेरि म के गर्छु र । तिमीलाई शान्तिधाम, सुखधाममा पठाउँछु, बाँकी के चाहियो ! तिमी सुखधाममा थियौ बाँकी सबै आत्माहरू शान्तिधाममा थिए फेरि नम्बरवार आउँदै गए । नाटक आएर पूरा भयो । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, अब लापरवाही नगर । पावन त अवश्य बन्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो त्यही ड्रामा अनुसार पार्ट चलिरहेको छ । तिम्रो लागि ड्रामा अनुसार म कल्प-कल्प आउँछु । नयाँ दुनियाँमा अब जानु छ नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अब यो वृक्ष पुरानो जीर्ण भएको छ, आत्माको फर्केर घर जानु छ, त्यसैले आफूलाई सबै बन्धनहरूबाट मुक्त गरेर हल्का बनाउनु छ । यहाँको सबै कुरा बुद्धिद्वारा भुलेर जानु छ ।
- २) अनादि ड्रामालाई बुद्धिमा राखेर कुनै पनि पार्टधारीको निन्दा गर्नु छैन । ड्रामाको रहस्यलाई बुझेर विश्वको मालिक बन्नु छ ।

वरदानः— स्वार्थबाट न्यारा र सम्बन्धमा प्यारा बनेर सेवा गर्नेवाला सच्चा सेवाधारी भव

जुन सेवाले स्वयम्लाई वा अरूलाई डिस्टर्ब गर्छ त्यो सेवा होइन, स्वार्थ हो । निमित्त कुनै न कुनै स्वार्थ हुन्छ तब नै तल माथि हुन्छौ । चाहे आफ्नो चाहे अरूको स्वार्थ जब पूरा हुँदैन तब सेवामा हलचल हुन्छ । त्यसैले स्वार्थबाट न्यारा र सबैको सम्बन्धमा प्यारा बनेर सेवा गर तब भनिन्छ सच्चा सेवाधारी । सेवा खुब उमङ्ग-उत्साहले गर तर सेवाको बोझले स्थितिलाई कहिल्यै तल-माथि नगरोस्, यो ध्यान राख ।

स्लोगनः— शुभ वा श्रेष्ठ वाइब्रेसनद्वारा नेगेटिभ सिनलाई पनि पोजेटिभमा परिवर्तन गरिदेऊ ।